

Islams syn på livet och döden

1

Livet är en förnämlig manifestation av Allahs (Guds) visdom och makt. Han är livets Givare och Skapare. Ingen förnuftig, normal människa skulle vilja förlora livet. Till och med de som känner sig så förtvivalade att de tar sina liv försöker i sista minuten återvinna sin existens för att få en andra chans att leva. Livet har skänkts av Allah till människan, och Han är den Ende som har rätt att ta det tillbaka. Islam förbjuder därför alla slag av självmord och själv förstörelse och uppmanar till tålamod när en älskad medmänniska går bort.

När Allah ger livet åt människan är det inte utan avsikt som Han utrustar henne med unika egenskaper. Inte heller är det utan avsikt som Han ålägger henne vissa skyldigheter. Allah avser att hjälpa människan att inse livets mening och förverkliga syftet med tillvaron. Livet är ett förtroende från Allah, och människan är en förvaltare som bör ta emot detta förtroende med uppriktighet, efter bästa förmåga och med medvetenhet om sitt ansvar inför Honom.

Livet kan liknas vid en resa som utgår från en speciell punkt och slutar vid ett bestämt mål. Det är ett övergående tillstånd, en inledning till det Eviga livet. Under denna färd är människan en resenär och bör endast befatta sig med sådant som är till nytta för henne i det tillkommande. Hon bör alltså göra allt gott hon kan och göra sig själv fullständigt redo att i vilket ögonblick som helst flyttas över till evigheten. När hennes tid går ut, kommer det att vara alltför sent att göra någonting åt det eller försöka utsträcka tiden. Den bästa användningen av livet är därför att leva det i enlighet med Allahs lära och att göra det till en trygg genomgång till evighetens liv.

Livet efter detta

Frågan om huruvida det finns något liv efter detta tillhör inte vetenskapens domäner, eftersom denna uteslutande befattar sig med sinnena. För övrigt har människan bara sysslat med vetenskaplig forskning, i ordets moderna betydelse, sedan några hundra år tillbaka, medan hon däremot känt till idén om livet efter detta sedan urminnes tider. Alla Guds profeter uppmanade sina folk att dyrka Gud och tro på livet efter detta. De lade så stor vikt vid tron på livet efter detta att även det minsta tvivel i detta sammanhang räknades som gudsförnekelse och gjorde alla andra trosuppfattningar meningslösa.

Själva det faktum att alla Guds profeter har tagit itu med denna metafysiska fråga på ett så pass enhetligt sätt -- tidsskillnaderna mellan dem rör sig om tusentals år -- bevisar att de hade samma källa för sina kunskaper om livet efter detta, d.v.s. gudomlig uppenbarelse. Vi vet också att dessa profeter mötte starkt motstånd från sina folk, huvudsakligen beträffande frågan om livet efter detta, eftersom deras folk ansåg något sådant vara helt omöjligt. Men trots motståndet vann profeterna många uppriktiga anhängare.

Här skulle man kunna ställa frågan varför dessa anhängare lämnade sina förfäders trosuppfattningar och sedvänjor, när de dessutom löpte risken att bli helt utstötta av sina folk? Det enkla svaret är att de använde sig av sitt förnuft och insåg sanningen. Insåg de sanningen genom sina sinnesförmågor? Nej, för genom sinnesförmågorna går det inte att skaffa sig någon erfarenhet om livet efter detta. Men Gud har jämte varseblivningsförmågan även givit människan ett rationellt, estetiskt och moraliskt medvetande. Det är detta medvetande som vägleder människan när det gäller de realiteter som inte kan bekräftas genom sinnesförmågorna.

Detta är anledningen till att alla Guds profeter vädjade till människornas estetiska, moraliska och rationella medvetande, d v s "Hon (människan) framställer ock en gåta för oss, i det hon glömmer sin skapelse och säger: "Vem skall uppväcka benen till liv, då de är förmultnade? Säg:" Han som frambragt dem första gången skall uppväcka dem till liv, ty Han förstår sig på all slags skapelse, Han som skaffat er eld från det grönskande trädet, och se, ni tänder eld därmed. Har då icke Han, som skapat himlarna och jorden, makt att skapa sådana som de? Jo, Han är ju Skaparen, den Vetande." (36:78-81) .

Vid ett annat tillfälle säger Koranen klart att de otrogna inte har något logiskt stöd för sin förnekelse av livet efter detta. Den är bara baserad på gissningar: "De säger också: "Det finns ingenting annat än vårt jordiska liv; vi dör och vi lever, och ingenting annat än tiden tillintetgör oss." Men de har ingen kunskap härom, utan de tror blott så. Och då våra tecken tydligt och klart uppläses för dem, består deras motbevis blott däri att de säger: "Skaffa hit våra fäder, om ni är sannfärdiga." (45:24-25) Gud kommer förvisso att uppväcka alla döda, men Han har sin egen plan för alla ting.

Det kommer en dag när hela universum kommer att förstöras och då kommer också de döda att återuppstå för att ställas till svars inför Gud. Denna dag kommer att vara början på det liv som aldrig slutar, och på denna dag, kommer varje person att bli belönad eller bestraffad av Gud i överensstämmelse med sina goda eller onda gärningar. Den förklaring som Koranen ger beträffande nödvändigheten av ett liv efter detta är densamma som människans moraliska medvetande kräver. Om det inte finns något liv efter detta så blir i själva verket hela gudstron irrelevant, ty även om man tror på Gud, så måste det vara fråga om en orättvis och likgiltig Gud, som en gång skapat människan men sedan struntar i hennes öde.

Men Gud är förvisso rättvis. Han kommer att straffa tyrannerna, vars brott är oräkneliga, de som dödat hundratals människor, infört korrupcion i samhället, förslavat människor för att tillfredsställa sina nycker o.s.v. Människan har en mycket kort livslängd på denna jord, och denna fysiska värld är inte heller evig, så bestraffningar eller belöningar som står i rättvist förhållande till en persons onda eller goda gärningar är inte möjliga här.

Koranen betonar mycket starkt att Domens dag skall komma och att Gud då kommer att bestämma varje människas öde i enlighet med hennes gärningar: "De som är otrogna säger: "Icke kommer den stunden över oss." Säg: "Jo, vid min Herre, den skall sannerligen komma över er."

Han känner det fördolda, icke ett grand undgår Honom i himlarna eller på jorden, och det finns icke heller något mindre eller större än detta, utan att det står i en tydlig skrift, för att Han skall löna dem som tror och gör goda gärningar; dessa skall få förlåtelse och en härlig lott.

Men dem som nedsätta Våra tecken i syfte att betaga dem deras kraft, dessa väntar ett plågsamt straff i all sin gräslighet." (34:3-5) Uppståndelsens dag kommer att bli den dag då Guds rättvisa och barmhärtighet till fullo kommer att manifesteras. Gud kommer att visa sin barmhärtighet och godhet mot dem som led för Hans sak under jordelivet och trodde att evig lycksalighet väntade dem.

Men de som missbrukade Guds gåvor och inte brydde sig om det tillkommande livet kommer att hamna i ytterst eländigt tillstånd. I en jämförelse mellan dem säger Koranen : "Är väl den som Vi givit ett härligt löfte och som får det uppfyllt, lik den som Vi låter njuta av det jordiska livets vinning och som på uppståndelsens dag hör till dem, som överantvardas." (28:61) Koranen talar också om att detta jordiska liv bara är en förberedelse för det eviga livet efter döden.

Men de som förnekar detta blir slavar under sina passioner och begär och driver gäck med dygdiga och gudfruktiga människor. Sådana personer inser sin galenskap först då de är på väg att dö, då de förgäves önskar sig en ny chans i denna värld. Deras eländiga tillstånd då de dör, Domedagens fasor och den eviga lycksalighet som är de uppriktigt troendes lön skildras på ett ypperligt sätt i följande Koranverser: "Ända tills döden nalkas någon av dem och han säger: "Herre, låt mig vända om, så att jag må handla rättskaffens i sådant som jag försummat! Nej! Detta är förvisso det ord han skall yttra, men bakom dem är en skiljevägg ända till den dag, då de skall uppväckas.

Och då det blåses i basunen, på den dagen finns inga förbindelser mellan dem, och de skall ej fråga efter varandra. Och de, vilkas vågskålar är tunga, dessa är de lyckliga. Men de, vilkas vågskålar är lätta, dessa är de, vilka tillspilloger sig själva att evinnerligen förbli i helvetet. Elden skall sveda deras ansikten, så att de ser dystra ut." (23:99-104)

Tron på livet efter detta garanterar inte bara framgång i detta tillkommande liv, utan gör även denna värld full av frid och lycka, genom att göra individerna mer ansvariga och plikttrogna i alla sina aktiviteter. Tänk på Arabiens folk. Hasardspel, vin, stamfejder, plundring och mord var vad de sysslade med innan de hade någon tro på livet efter detta.

Men så snart de hade accepterat tron på En Gud och livet efter detta blev de världens mest disciplinerade nation. De lämnade sina laster, hjälpte varandra vid behov och avgjorde sina dispyter på en grundval av rättvisa och jämlikhet. På samma sätt har förnekelsen av livet efter detta inte bara sina följder i det tillkommande livet utan även i denna värld.

När ett helt folk förnekar det, frodas alla slags synder och korrupcion i samhället, tills det slutligen förstörs. Koranen berättar om de förskräckliga öden som drabbade Ad, Tamud och Farao. "(Stammarna) Tamud och Ad höll dunderlaget (Domedagen) för lögn. Vad Tamud beträffar, tillintetgjordes de av ovädret, och vad Ad beträffar, tillintetgjordes de av våldsam vinande vind. Han lät den rasa bland dem i sju nätter och åtta dagar i sträck, så att du kunde se människorna ligga kullstörtade som stumpar av murkna palmer, och kunde du väl se någon återstod av dem? Farao, de som levde före honom och de omstörtade städerna begick också synd och var olydiga mot sin Herres apostel, men Han straffade dem i rågat mått.

När vattnet översvämmande, förde vi er förvisso bort i arken att därmed ge er en förmaning och för att ett minnesgott öra måtte minnas det. När det blåses en enda stöt i basunen och jorden och bergen förs bort och plötsligt smulas sönder i smulor, på den dagen händer händelsen, och himmeln rämnar, så att den störtar samman på den dagen. Och änglarna står omkring, och åtta skall på den dagen bära din Herres tron över sig. På den dagen skall ni mönstras, och intet fördolt skall fördöljas.

Islams syn på livet och döden

Det finns sålunda mycket övertygande skäl för att tro på livet efter detta:

1. Alla Guds profeter har uppmanat sina folk att tro på det.
2. Närhelst ett mänskligt samhälle är baserat på denna tro är det ett idealiskt och fridfullt samhälle, fritt från social och moralisk ondska.
3. Historien vittnar om att närhelst denna tro tillbakavisades kollektivt av en grupp människor, trots profetens upprepade varningar, så har hela gruppen straffats av Gud redan i denna värld.
4. Människans moraliska, estetiska och rationella sinne bekräftar möjligheten av ett liv efter detta.
5. Guds rättvisa och barmhärtighet har ingen mening om det inte finns något liv efter detta.

Läs mer om Islam på:

www.islamguiden.com